

KŘEHKÝ *led*

Nezapomenutelná kniha,
kterou neodložíte.

BAL Khabra

PEYTON CORINNE

KŘEHKÝ *led*

PEYTON CORINNE

Přeložil Petr Bokůvka

Copyright © 2023 by Peyton Corinne. All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Petr Bokůvka, 2025

ISBN 978-80-271-5986-4

*Tátovi, který strávil život s knihou
v jedné ruce a mojí dlaní v té druhé.*

*Bylo jedno, o čem tato kniha bude,
ale vždycky bylo jasné, že bude pro tebe.*

PLAYLIST

It's Called: Freefall • *Rainbow Kitten Surprise*

Little Dark Age • *MGMT*

American Teenager • *Ethel Cain*

Cherry Waves • *Deftones*

this is me trying • *Taylor Swift*

Heartbeats • *José González*

Sleep Alone • *Two Door Cinema Club*

Juliet • *Cavetown*

No Sleep Till Brooklyn • *Beastie Boys*

Waterloo • *ABBA*

Fast Car • *Tracy Chapman*

The Difference • *Flume ft. Toro y Moi*

Make This Go On Forever • *Snow Patrol*

Uncomfortably Numb • *American Football ft. Hayley Williams*

The Hills • *The Weeknd*

Getaway Car • *Taylor Swift*

Losing My Religion • *R.E.M.*

Barely Breathing • *Duncan Sheik*

Let's Get Lost • *Beck and Bat for Lashes*

Gilded Lily • *Cults*

Meddle About • *Chase Atlantic*

Asphalt Meadows • *Death Cab for Cutie*

The Kids Aren't Alright • *The Offspring*

Sex • *The 1975*

A Little Death • *The Neighbourhood*

Cupid's Chokehold • *Gym Class Heroes ft. Patrick Stump*
Cherry Flavoured • *The Neighbourhood*
peace • *Taylor Swift*
Yippie Ki Yay • *Hippo Campus*
Killer • *Phoebe Bridgers*
Revolution 0 • *boygenius*
Don't Look Back in Anger • *Oasis*
Savior Complex • *Phoebe Bridgers*
Sparks • *Coldplay*
California • *Lana Del Rey*
Your Best American Girl • *Mitski*
R U Mine? • *Arctic Monkeys*
When I Get My Hands On You • *The New Basement Tapes*
Matilda • *Harry Styles*
Family Line • *Conan Gray*
Boy With The Blues • *Delacey*
Heaven • *Brandi Carlile*
Love song • *Lana Del Rey*
Bite the Hand • *boygenius*
Delicate • *Damien Rice*
Enter Sandman • *Metallica*
Repeat Until Death • *Novo Amor*
Wish You Were Here • *Pink Floyd*
Jackie And Wilson • *Hozier*
Space Song • *Beach House*

PROLOG

O tři měsíce dříve

Rhys

Nemůžu dýchat.

Skrz výstroj se do mě zahryzává ledový chlad. Cítím ho na břiše – kurva, ležím na břiše na ledě. To jsem jako omdlel?

„Synku, vedeš si dobře. Zkus zvednout hlavu.“

Černo a zase černo. Zavírám oči a zase je otevírám. Ani hovno. Dál mrkám, nebo si aspoň myslím, že mrkám... Do prdele. Jak dlouho jsem byl mimo?

„Hlavně dýchej, Koteskij,“ slyším další hlas a po chvíli mě někdo bere za ruku. „Ještě s ním nehýbej, Reinere, vydrž ještě.“

Rozpoznávám zvuk brzdících bruslí a hned vzápětí hlas mého nejlepšího kámoše Bennetta. „Co se stalo?“

Chci mu něco říct, zoufale se snažím vysoukat ze sebe jeho jméno, ale jako bych měl rty slepené k sobě.

„Ustupte, no tak!“

„Nic nevidím,“ vydoluju ze sebe nakonec. „Nic nevidím.“ Napodruhé to ze mě vypadne jako přiškrcený sten.

„Hlavně klid,“ slyším Bena. Jeho hlas potlačí nastupující vlnu strachu a adrenalinu. „Hlavně klid a dýchej.“

„Kde je táta? Nic nevidím.“

Můj hlas zní jako neznámá ozvěna v jeskyni. Možná to ani neříkám nahlas, možná je to všechno jen v mojí hlavě. *Proč nic nevidím?*

Všechno se mi zase slévá dohromady a bolest hlavy narůstá. Chci otevřít oči, zkontrolovat jazykem, že mám všechny zuby. Přísahám, že na led už bez chrániče zubů nevlezu. Chci vrátit čas, dívat se kolem sebe a včas zahlédnout tu možnou srážku, abych se dokázal zapřít. Nechci být tady.

Nechci tady být.

Nechci tady být.

Hlasy a zvuky kolem mě začínají utichat a já padám do tmy.

KAPITOLA 1

Přítomnost

Rhys

„Prostě to dneska jednou zkusíš, a když ti bude pořád mizerně, už o tom neuslyšíš. Platí?“

Přestože mám hlasitost v telefonu prakticky na minimu, tátův hlas z reproduktoru burácí. V temnotě pokoje si opatrně natáhnu tepláky a mikinu. Lehce se při tom ušklíbnu bolestí a pak sáhnu po telefonu na komodě.

„Je mi fajn.“ Není to vlastně odpověď na jeho otázku, ale i tak vím, co se tím vším snaží říct.

Jsme oba ze stejného těsta, táta a já. Nesesypeme se pod tlakem. Jak říká moje matka, jsme jako Achilles, kterého ponořili do řeky sebevědomí. Co si pamatuju, všichni mě s ním porovnávají. Vzhled, herní styl, pohyb na ledě. Jenže na rozdíl od jiných synů hráčů NHL, se kterými jsem kdy hrál, mi to nevadí.

Táta byl vždycky můj hrdina.

Když přišel s tím, abych začal pracovat v nadaci První pětka, hned mi bylo jasné, že mě hlavně chce mít na očích. Kdysi jsme se dokázali celé hodiny bavit o hokeji, dnes sotva zvládneme povšechné konverzace. Navíc je mi jasné, že je *jemu* jasné, jak se mu za každou cenu vyhýbám. Je to jeho nadace. Založil ji po ukončení kariéry v NHL

a poskytuje skrze ni stípka pro děti, co chtějí hrát hokej, ale nemají na to finanční prostředky. Už jsem pro ni něco kdysi dělal, bavilo mě to. Ale kdysi není teď.

Teď mám pocit, že ani všechny úsměvy všech dětí světa nepřebijí divnou mizérii, která jako by se vsakovala do každické buňky mého těla.

„Rhysi!“ vyruší mě z přemýšlení tátův hřmotný hlas. S povzdechem si nazuju boty, popadnu tašku a vyrazím do teplého červnového dne. „Prostě to dnes zkus, a pokud to půjde, ráno si vezmeš klíč od haly, ještě než tam začnou ranní rozvrhy, a rozbruslíš se s pukem.“

Na dálku mu to odkývnu a uložím tašku na zadní sedadlo svého BMW. Je to měsíc, co mi doktoři dovolili zase sednout za volant, ale za tu dobu jsem skoro nevytáhl paty z domu.

„Tak jo,“ promluvím konečně a pevně sevru volant. Přes reproduktor slyším šumění větru, což je neklamně znamení, že táta jede s otevřenými okny svého staříckého pick-upu, kterému máma neřekne jinak než *krám*.

„A pokud by to nešlo tuhle sezonu,“ pokračuje ještě, „není důvod to kroutit přes závit. Rok navíc ti prospěje, a pak uděláš v dalším draftu na skauty ještě lepší dojem a–“

Prý „dalším draftu“. Můžu jen pokrčit rameny, i když ta myšlenka je dodnes lákavá. Už jen zbývá necítit k hokeji to, co cítím teď. Zbývá jen počkat, dokud ho zase nebudu zbožňovat jako kdysi.

Je to směšný; nejsem voják, hraju hokej za univerzitu. Už dávno jsem se měl oklepat.

Musím mu skočit do řeči, ještě než řekne něco, co mě přinutí utéct zpět do temnoty mého pokoje s nepropustnými závěsy.

„Chci hrát, a jsem připravený.“ Je to kec, ale dobře natrénovaný, takže mi jde z pusy mnohem snadněji než dýchání. „Jsem v pohodě.“

Otec si jen povzdechne a rychle se rozloučí a já konečně můžu nastartovat.

• • •

Na to, že je čtvrtek večer, je na ledě docela natřískáno. Všude se prohánějí děti od pěti do třinácti a mezi nimi korzují trenéři dobrovolníci, které znám z jiných akcí. Pár bývalých hráčů, tu a tam rodiče, kteří už za ty roky nasbírali nějaké zkušenosti. V tom mraveništi na ledě je i Lukas Bezek, nová hvězdička Bruins – obklopený svým týmem sociálních sítí trénuje s malými kluky golfáky.

Jen co udělám první krok na led, vidím koutkem oka šmouhu, jak mi naráží do nohy. Následuje výkřik, který měl přijít o sekundu dříve: „Dávej pozor!“

Daří se mi drobka chytit, než se stihne odrazit a skončí zadkem napřed na ledě.

Zvedám ho za chrániče a dres, aby zvládl narovnat nohy a postavit se na ně. Celou dobu se na mě kření pihovatým úsměvem s mezerou mezi mléčnými zuby. Vypadá jako klasický benjamínek. Zase mu podjedou nohy, rozhodně to není bůhvíjaký bruslař, ovšem nenechá se tím vůbec rozhodit.

„Pardón,“ hlesne drobek a pískne přitom skrz mezeru v zubech, kde mu ještě nestihla narůst jednička. „Zastavování mi ještě nejde,“ prohlásí skromně.

Starý Rhys by se pobaveně zasmál a pokusil se o nějaký hloupý vtip ve stylu *Nic si z toho nedělej, mně ještě taky ne*. Mně ale v tuhle chvíli nejde ani ten smích, takže mu místo toho věnuju jen chabý úšklebek. Víc ze sebe v tomhle stavu nedostanu.

„Tak to je dobře, že ho máme dnes na programu,“ ozve se za námi veselý hlas vysoké krásné dívky na bruslích, která se k nám blíží se skupinkou dalších dětí v patách. „Dobrá práce, Liame, našel jsi našeho kouče pro dnešní odpoledne.“

Liam se mě stále drží jako klíště, pokud by klíšťata nosila hokejové rukavice. Musí zaklonit hlavu, aby si mě lépe prohlédl.

„Je děsně vysoký.“

Skupinka dětí se rozesměje a čeká, co já na to. Z toho moře nadějeplných obličejů se mi úplně orosí krk. Možná jsem neměl chodit.

„Seznamte se s Rhysem,“ bere si dívka slovo. „Hraje centra za Waterfell Wolves, to je vysoká škola hned tady u Bostonu. S hokejem začal, když byl ve vašem věku, a dneska bude s námi na ledě.“

„Bude dnes hrát?“ zeptá se malá holčička s helmou v ruce a tváře jí zrudnou, když se k ní obrátí pozornost všech spolužáků.

„To asi ne, dneska budeme hlavně trénovat bruslení.“ Dívka se usměje na svoje svěřence a dočká se od nich jásotu. „Procvičíme si práci s pukem pod dohledem tady kapitána, a nakonec si dáme nějaké zábavné hry. Může být?“

Odpovědí je další jásot a křik, než se skupinka vydá na rozbruslení.

„Snad moc nevadí, že jsem tě nepustila ke slovu,“ řekne a natáhne ke mně ruku. „Jsem Chelsea. Jeden z trenérů mi řekl, že nám dnes pomůžeš s drobotinou.“

„Jo,“ hlesnu a následuju ji na opačnou stranu kluziště ke komínku z kuželů. „Díky za to, byl jsem ráno trochu mimo.“

„To chápu,“ zasměje se. „Ty noci známe každý.“

Měl bych se zasmát a přikyvovat, že můj mimózní stav způsobilo pár drinků a divoká noc, ale dokážu se zase jen zašklebit.

„Nic složitěho to nebude,“ uklidňuje mě Chelsea. „Pro ty nejmenší je to hlavně o bruslení. Věková skupinka deset a výš dnes trénuje s Bruins, mají tady i novináře.“ Kývne hlavou ke štábu, který to v botách na ledě nemá vůbec snadné. „Ten troubelín, který tě málem srazil, se jmenuje Liam. Potřebuje trochu víc pozornosti, tak se dneska můžeš věnovat speciálně jemu. Budeš to tak mít snazší.“

Jsem pro.

Liam spolupracuje a nadšeně se učí. Je trochu nešikovný, ale nepřestává se usmívat. Drží se u mě a průběžně pokukuje po ostatních dětech, aby zjistil, jak si vedou.

Na závěr svolá Chelsea děti do chumlu. Sotva polovina z nich dokáže klečet, zbytek se rozverně válí po ledě. Čekám, kdy přijde nějaká vzpomínka na dětství, jak jsem držel tátovu hokejku a nechal se od něho (téměř až příliš rychle) postrkovat po ledě, nebo jak jsem

sledoval v televizi jeho zápasy, navlečený do jeho dresu, a fandil s mámou. Nebo na svůj první gól, který byl v podstatě náhoda. Ale kde nic, tu nic.

„Brácha je hodně dobřej,“ svěřuje se udýchaně Liam, jak se mě při bruslení drží za kapsu od tepláků. Bruslení mu zatím vážně moc nejde, ale je šťastný.

„Vážně?“

Liam ukáže ramenem na skupinku starších dětí na opačné straně kluziště.

„Jo. Jmenuje se Oliver. Asi mi bude závidět, že jsi dnes bruslil s námi.“

„Proč by záviděl?“ Zdvihnu zvědavě obočí.

Liam se zasměje. „Protože hraješ za Wolves, a Oliver děsně moc chce do týmu, až tam bude chodit do školy.“

Na opačné straně kluziště se mezitím rodiče i děti shromažďují kolem stolu s občerstvením. Říkám si, proč si k sobě ještě rodiče nezažádali Liama. Starší děti už mezitím míří ke dveřím – až na jednoho kluka s vlasy tak dlouhými, že mu trčí zpod helmy. Ten se vydává k nám.

Chelsea se také vypařila a led téměř osiřel. Rodiny posedávají na tribuně nebo kolem občerstvení a jejich hovor a smích se rozléhá jinak prázdnou halou. Čekám, kdy si někdo přivolá poslední dva kluky na ledě, ale nic.

„Není tady, že?“ zeptá se Liama starší chlapec – Oliver – a sundává si helmu. Vlasy má tmavší, ale oba mají stejné šedé oči, jasný důkaz příbuznosti. Liam jen beze slova zavrtí hlavou. Poprvé za celé odpovědi je potichu.

„Co jsem říkal?“ zavrčí Oliver frustrovaně a očima těká z bratra na mě a zpět s rukama založenýma v bok. „Než dorazí, počkáš na mě u občerstvení s Chelsea.“

Liam se jen zamračí a pouští mi ruku, aby mohl bruslit – nebo spíš klopýtat – k bratrovi. „Rhys je Vlk,“ vysvětlí polohlasně a napodobí

krátké vlčí vytí. „Hraje hokej za Waterfell.“ Zvedne oči k bratrovi, jako by snad čekal reakci, ale místo toho se Oliver zatváří spíš pohoršeně. Liam to zkusí ještě s jedním zavytím, než se otočí na mě. „Že jo, Rhysi?“

„Jasný, Liame.“

„Naučí mě toho tolik, že budu lepší než ty.“

Teď už se usměje i Oliver. Jeho bráška se mezitím snaží bruslit dokolečka kolem něj. Určitě si musí myslet, že létá, ale jeho škobrtavé kroky k tomu mají ještě daleko.

Pouto mezi nimi je evidentní. Nemůžu si nevzpomenout na své dětství, když mi bylo šest a naháněl jsem Bennetta jako střelený. Vždycky byl větší než já, ale já jsem byl rychlejší. Je jako bratr, kterého jsem nikdy neměl. Píchne mě u srdce při pomýšlení na tu stovku nepřijatých hovorů a zpráv, na které jsem mu ještě neměl sílu odpovídat.

Neviděl jsem ho, co jsem skončil v nemocnici. Byl pak mnohokrát u nás, ale rodiče ho vždycky vypoklonkovali ode dveří.

V kapse mi zavibruje telefon.

BENNETT REINER: 152 nepřečtených zpráv

Vím, že žiješ, vole. Odpovídej na...

Stačí mi přečíst si náhled na displeji, než vrátím telefon do kapsy. Snažím se potlačit pocit viny, že jsem Bennetta už tolikrát zazdil. Musím se soustředit na ty dva tady. Do toho se nečekaně vrací Chelsea, věnuje chlapcům vřelý úsměv a mně zase omluvné gesto, než se ke mně nakloní.

„Vždycky odcházejí poslední,“ zašeptá mi do ucha. Až teď mi dochází, že se hala vyčistila a zůstali jsme tu sami čtyři. „Někdo s nimi musí zůstat, než...“

Její vysvětlení přeruší bouchnutí dveří. Po rampě vedoucí k ledové ploše se rozběhne dívka.

Je drobná a štíhlá, má na sobě černé legíny a oversized modrou mikinu, skoro se v ní ztrácí. Vlasy má stažené do copu, který jí poskakuje na kapuci od mikiny. Při pohledu na její nepřítomný, strhaný výraz si říkám, kdy se naposledy pořádně vyspala.

Liam se rozzáří a trochu pokrčí kolena, jako by se chystal samým nadšením povyskočit – jen kdyby se nebál pádu. Chelsea si jen odfrkne a zakoulí očima. Její pohled jasně říká, že naše nově příchozí chodí pozdě pravidelně.

„Jsem tu,“ volá dívka, zatímco jí v běhu padá batoh ze zad, a vbíhá na led v teniskách bez tkaniček. Chvilí jí trvá, než na ledu zase získá rovnováhu a dokáže jít.

„Pozdě, ale přece. Opět,“ komentuje to lakonicky Chelsea a ochrannitsky pokládá ruce Oliverovi na ramena. Nově příchozí je najednou rudá ve tváři.

„Já vím,“ hlesne a klekne si před Liama, který nevypadá ani trochu otráveně, že jde pozdě... kdo vlastně? Jeho máma? Působí docela mladě, na to, že Oliverovi je podle všeho tak jedenáct.

Dívka se rozhlíží kolem sebe, a v ten okamžik mi to dochází. Nevídíme se poprvé. Jen si nedokážu vzpomenout, odkud se známe. Na Chelsea se ani nepodívá, jen se usmívá na mladšího z chlapců. Ten jí věnuje pohled, jako by byla jeho celý svět. Oliver se naopak tváří otráveně a zklamaně. „Mrzí mě to, draku,“ hlesne zkroušeně. „Snažila jsem se.“

„Dnes mi to šlo na bruslích ještě líp,“ chlubí se Liam a nevšímá si, že bratr rozhodně nesdílí jeho nadšení. Dočká se spikleneckého mrknutí a škádlivého rozcuchání vlasů. „Jednou budeš rychlejší než Crosby.“

Při představě plakátu Sidneyho Crosbyho v jejím holčičím pokoji se musím skoro zasmát. Nemůžu uvěřit, jak krátce jí trvalo dostat jakoukoliv reakci z mého bezduchého těla, byť se koutky mých úst skoro nepohnuly.

„Za prvé, Crosby není nejrychlejší. A za druhé jsi přísahala, že tady budeš a budeš se dívat.“ Teď už je Oliver rudý vzteky.

„Olivere, mrzí mě to. A slibuju, že tady budu...“

„To říkáš vždycky, a nikdy to nestihneš kvůli němu.“ Poslední slovo je jako jedovatá slina, a na jejím výrazu tváře je vidět, jak to zabolelo.

To zájmeno je docela jednoznačné, a je vidět, že je to mezi nimi nevyřešené téma. Snad přítel? Mám pocit, jako bych trochu vnitřně souhlasil s Chelsea.

„Co kdybych se podívala teď?“ zkouší to ve snaze napravit situaci. „Jen si nazuju brusle a můžeme si dát závod a...“

„No vlastně,“ přeruší ji Chelsea, „musíme z ledu. Musí se připravit na večerní zápas amatérů. Co takhle,“ otočí se na Olivera, „dát si coo-kies? Pár jsem ti jich schovala.“

Oliver mlčky následuje Chelsea k vrátkům z ledu a mně dochází, že si mě dívka zamračeně prohlíží. Najednou mě přemáhá nejistota, jakou jsem před tou nehodou neznal. Nevím, kam s rukama a jak správně stát. Zkousím se protáhnout v zádech, založit ruce na prsou i nechat je viset podél těla. Po všech pokusech, které mi připadají jeden horší než druhý, nakonec vrazím jednu ruku do kapsy.

„Kdo je tvůj kámoš?“ zeptá se zvědavě Liama. Ten se usměje.

„Já vím, že se nemáme bavit s cizími, ale to je přece Rhys.“

„Netuším, kdo je Rhys, brouku.“

„Bude nás trénovat, abychom byli vážně dobří,“ říká Liam a ve stejnou chvíli mu podjede noha a on skončí na břiše. Okamžitě ho zvedám a držím, dokud zase nenajde rovnováhu. Za poslední hodinu už snad podvacáté, takže už mi to celkem jde.

„V pohodě?“ skláním se k němu, po očku sleduju dívku a pokouším se o úsměv. Z její strany ale nepřichází ani úsměv, ani zvuk, natož něco ve smyslu *To je tak sladký* nebo *Umíš to s dětmi*. Jako v době, kdy na holky ještě můj šarm platil. Tahle jako by zírala do dále.

Vyvolává ve mně nepříjemný pocit, jako by mě ty její šedé kočičí oči měly prokouknutého, jako by na mně bylo něco fyzicky špatně, co na první pohled prozrazuje všechnu tu hromadu sraček uvnitř.

„Dobrý,“ odpoví Liam. „Rhys je nejlepší hokejista.“

„Tak to jo,“ řekne ta holka a dál mě propaluje pohledem. „Tak se rozluč s nejlepším hokejistou, ať můžeme jít domů.“

„Tak čau, Rhysi. Příští týden si přinesu helmu, mám na ní super samolepky.“ Další pád doplní výkřikem, ale za doprovodu vlčího vytí se rychle sbírá na nohy. Mám na jednu stranu pocit, že bych se měl přidat a ukázat mu, že mě má na své straně, ale jako by mě něco svíralo na hrudi. Nemůžu ani dýchat, natož výt.

Jen cestou k mantinelu sebou Liam ještě dvakrát praští. Oliver už sedí dole na tribuně, rozvazuje si brusle a navzdory svému hněvu vrhá po dívce starostlivé pohledy.

Ta si frustrovaně odfrkne, až jí pramínky hedvábně hnědých vlasů a ořina spadnou do obličeje. Chystám se představit, když spatřím visačku na jejím batohu.

„Chodíš na Waterfell?“

Nejenže chodí na Waterfell – u loga je vyšitá brusle. Krasobruslařská.

Otočí se na mě tak rychle, až skoro ztratí rovnováhu. Podaří se mi ji zachytit. Podle očekávání je lehoučká jako balonek, což při její drobné postavě není divu. Její jméno si nevybavím, ať už jsem ho kdy znal, nebo ne, ale rozhodně si ji pamatuju. V areálu jsem ji párkrát viděl. Pokaždé byla takhle *rozlitaná*.

Co si ale pamatuju nejvíc, je její hřmotný příchod na náš trénink, kde seřvala trenéra na dvě doby za to, že už jsme měli dávno vypadnout, načež přišel vysoký přísně se tvářící muž, vzal ji kolem pasu a odvedl pryč. Ta vzpomínka ve mně zůstala hlavně kvůli tomu, co následovalo: pozoroval jsem ji z tunelu vedoucího k šatnám, jak si pustila hudbu na plné pecky, vrhla se na značně rozježděný led a proháněla se po něm s vervou, jako by se chystala někoho zabít. Chudák rolbař musel počkat, až skončí. Ryzí vášeň.

Takhle zblízka je nádherná ve své nedbalé eleganci, se zářivě tmavými vlasy, bledou pletí protkanou ruměncem a pihami pod pravým okem.

„Klika, že jsem tě chytil,“ pokusím se odlehčit situaci starým dobrým kouzlem osobnosti, ale reakcí je jen další svraštlé obočí. Jednou, dvakrát zamrká, zamračí se a odstrčí mě.

„Určitě chytáš kdeco.“

Ironická poznámka mě o úsměv nepřipraví, ani setrvalá prázdnota v mém nitru. „Hraju hokej za Waterfell,“ představím se.

„Tak fajn, borci,“ zavolá na kluky, jako by snad ten konec ani neslyšela, a vydá se k mantinelu. Nevím, co si myslet o tom, že mě totálně zazdívá a vůbec nebere na vědomí to, co pro mě kdysi bylo vším. „Můžeme vyrazit.“

Kluci popadnou každý svoji tašku a šourají se za ní. Liam stejně rozjívěně, jako když jsem ho uviděl poprvé, a Oliver stejně sklíčeně. Z toho pohledu mě zabolí u srdce, mám pocit, že bych měl něco udělat.

„Hele,“ volám hlavně za ní, ale otácejí se všichni tři. „Můžeme si promluvit? Promiň, nějak jsem přeslechl tvoje jméno.“

Přestože otázka nebyla určena jemu, Liam se spiklenecky uchichtne a ukáže prstem nahoru. „To je Sadie.“

„Díky, kámo,“ zakoulí Sadie očima a strčí do něj. Pohled ale nespouští ze mě. „O co jde?“

„O ty dva. Já jen...“ Jak se ke mně rozejde, najednou nemůžu pokračovat, a s každým jejím krokem mi stoupá tepová frekvence. A to jsme ještě nezačali mluvit.

„Tak co?“ Její tón je stejně agresivní jako postoj, s rukama založenýma na hrudi a pohledem zabodnutým do té mojí. V tuto chvíli jako by ona měla 190 centimetrů plus pár čísel navíc díky bruslím.

„V tom stipendijním programu nedělám dlouho, ale i tak poznám, že Liam a Oliver jsou úžasní už v tomhle věku.“

„Já vím.“

Ani nevím, jak se mi daří držet úsměv na tváři – asi proto, že cítím nějaké teplo uvnitř. „A taky vím, že rodičovská podpora je důležitá hlavně ve vztahu k tomu, co je baví...“

„Že tě baví ta horká kaše...“

Fajn, když bez obalu, tak bez obalu. „Snaž se chodit víc načas a nedělej z toho nesplněné sliby.“

V jejích očích se objeví rudé plameny navzdory té krásné šedé barvě, a na chvíli to vypadá, že mě narazí na hrzení. Možná to bude k něčemu. Možná to ve mně vyvolá jiné emoce než jen tu prázdnotu, co tam mám teď. A pokud se ukáže, že je silnější, než vypadá, možná mě posadí na prdel.

Doufám, sakra.

„Beru na vědomí. Byla to poslední dobře míněná povýšená rada, nebo ještě přijde něco?“

Ještě než se stihnu nadechnout k odpovědi, odpoví si sama. „Super. Fajn pokec, díky za něj.“

„Počkej ještě,“ snažím se ji zastavit ještě o něco naštvanější. Možná jsem ale neměl zkoušet chytat ji za zápěstí. Okamžitě se mi vytrhne, jako by moje ruce byly rozžhavené železo, a ve vteřině drží za zápěstí ona mě. Ohne mi je jako kluk na hřišti, co šikanuje mladší. Její pokus o sebeobranu mi projede celou páteří až ke krku.

„Tohle už nikdy nezkoušej,“ zavrčí a otočí mi zápěstím ještě víc. Mám sto chutí jí říct, ať mě drží a nepouští, protože tohle je první emoce mimo pouhazovú bolesti, kterou jsem za poslední měsíce zažil.

Pozdě. Než mi tahle myšlenka stihne projít hlavou, a než ji mozek zpracuje, aby ji poslal do úst, stojím tam sám.